

Otvorže my, moja mylá, nech nestójím venku,
šak si ty my vyvoľená za budúci ženu;
trebar som já vyvoľená za budúci ženu,
ale si ty môžeš postát len tam trošku venku.

Otvorže my, moja mylá, len ty vaše dvere,
nech sa moja pravá ruka od tvéj odebere;
Ešče som ty naše dvere já neotvárala,
už sa tvoja pravá ruka od méj odobraľa.

Dobre sa maj, moja mylá, odpočívaj ľahce,
já budem do rána ležať na jedľovej desce.
Ľahny si ty, môj šohájku, na ľavičku hoľú,
môžeš tam ležať do rána, jak nespanneš doľú.

Šak som ty já hovorila, daj ty pokoj ženbe,
šetka strecha otrhaná, kúska chleba nenyje.
Trebar si já len vyrobým tú jennu meričku,
ale si já chcu vychovať svú mladú ženyčku.

409.

Erb. 155.

Ne-ťu-ké, ne-kľu-pé, eš-če na-ši ne-u-snu-li, ne-ťu-ké,
ne-kľu-pé, eš-če na-ši ne-šli spať; až na-ši bu-dú spať,
teprú možeš za-kľu-pať na okno, na dveři, staň, Mařenko,
o-te-vři.

410.

Od Vsetína.

Cienc. 146.

Se-če-ná po-han-ka, po-se-če-ná vyčka, po-se-če-ná
vyčka.